

Sygn. akt III Kp 11/12

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2012r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział III Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Wiesław Rodziewicz

Protokolant: Patrycja Korż

Prokurator Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Psie Pole: nie stawił się, prawidłowo zawiadomiony

po rozpoznaniu zażalenia M. W. z dnia 28 października 2011r. /data wpływu/

na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Psie Pole z dnia 14 października 2011r. o odmowie wszczęcia postępowania w sprawie o czyn z art. 258 § 1 k.k. w sprawie, sygn. 1 Ds. 2390/11

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 465 § 1 i 2 k.p.k.

postanawia

zażalenia nie uwzględnić i zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy

UZASADNIENIE

W dniu 14 października 2011r. Prokuratura Rejonowa dla Wrocławia – Psie Pole wydała postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie udziału

w niustalonym czasie we W. przez sędziego Sądu Rejonowego dla Wrocławia Fabryczna – Ł. F. w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw na szkodę M. W. wobec stwierdzenia, że brak jest danych uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego i brak ustawowych znamion czynu zabronionego – na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.

Na powyższe postanowienie M. W. złożyła w terminie zawitym zażalenie, podnosząc, że jest ono bezpodstawne. Skarżąca podała m.in., że zostało ono wydane w wyniku przestępstwa, a sporządzająca je prokurator jest członkiem zorganizowanej grupy przestępczej. Zdaniem M. W. prokurator „zataiła” wskazane przez nią okoliczności i przytoczone na ich poparcie dowody świadczące

o procederach przestępczych i działaniach prowadzonych w interesie zorganizowanej grupy przestępczej, a wymierzonych przeciwko skarżącej, spółdzielcom i wyrządzonych ogromnych szkodach majątkowych Skarbowi Państwa

i oparciu rozstrzygnięcia na działaniach w/w osób rozpoznanych w oderwaniu od opisanego ścisłego związku przyczynowo - skutkowego z opisanymi przez nią procederami przestępczymi.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest oczywiście bezzasadne.

M. W., zmierzając do zakwestionowania zaskarżonego postanowienia, nie wykazała żadnych okoliczności, których nie miałyby na uwadze prokurator, odmawiając wszczęcia śledztwa.

Analiza sprawy prowadzi do wniosku, że postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa wobec nie stwierdzenia zaistnienia przestępstwa jest słuszne. Powyższa decyzja wydana została po przeprowadzeniu postępowania sprawdzającego, a następnie w prawidłowy i przekonujący sposób uzasadniona.

Zgodnie z regulacją zawartą w przepisie art. 303 k.p.k., podstawę do wszczęcia postępowania przygotowawczego stanowić ma "uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa". Jest to tzw. faktyczna podstawa wszczynania dochodzenia lub śledztwa, czyli faktyczna zasadność ścigania w rozumieniu zasady legalizmu. Podstawą wszczęcia śledztwa lub dochodzenia jest uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa. Takie określenie tej przesłanki wskazuje, że nie jest wymagana pewność organu procesowego co do faktu zaistnienia przestępstwa. Zasadniczym celem postępowania przygotowawczego jest ustalenie, czy zostało popełnione przestępstwo. Decydujące znaczenie ma nie to, że według oceny organu procesowego istnieje podejrzenie popełnienia przestępstwa, ale to, że podejrzenie to jest obiektywnie uzasadnione. O tym, czy podejrzenie to jest uzasadnione, decyduje subiektywna ocena organu procesowego; chodzi o znaczny stopień prawdopodobieństwa. Zatem obiektywnie jest uprawdopodobnienie faktu popełnienia przestępstwa, a subiektywny jest stopień tego prawdopodobieństwa (M. Siewierski, J. Tylman, M. Olszewski: Postępowanie karne w zarysie, Warszawa 1971, s.185).

Zdaniem Sądu, wszelkie zarzuty podnoszone przez skarżącą, stanowią wyłącznie subiektywną ocenę postępowań, w których uczestniczy, a są w jej rozumieniu dla niej niekorzystne. Zarzuty te opierają się na nielogicznych, dowolnych i niczym nie popartych wnioskach. Brak jest jakichkolwiek dowodów potwierdzających okoliczności, które wskazuje pokrzywdzona.

Sąd nie dopatrzył się naruszenia przez organ wydający zaskarżone postanowienie przepisów art. 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. ani też art. 424 § 1 k.p.k. Wydanie zaskarżonego postanowienia zostało poprzedzone przeprowadzeniem postępowania sprawdzającego, którego wyniki – prawidłowo przeanalizowane i we właściwy sposób, tj. w granicach wyznaczonych przez treść art. 7 k.p.k., ocenione przez prokuratora – nie dały podstaw do wszczęcia postępowania. W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia organ w prawidłowy sposób uzasadnił podjętą decyzję, wskazał powody, dla których odmówił zasadności zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa, a także przepisy prawne, w oparciu o które zapadło rozstrzygnięcie.

Jeśli chodzi o podnoszony przez skarżącą zarzut naruszenia art. 2 k.p.k., wskazać należy, iż przepis ten nie może stanowić podstawy środka odwoławczego. Ma on bowiem charakter ogólny i nie reguluje zasad postępowania w sprawach karnych, a tylko określa cel, do osiągnięcia którego służą konkretne, poszczególne przepisy kodeksu postępowania karnego, mające owo postępowanie ukształtować prawidłowo. Dlatego też przedmiotem uchybienia mogą być tylko te właśnie konkretne, szczególne normy, nakazujące (lub zakazujące) dokonywania określonych czynności w określonej sytuacji procesowej, w toku postępowania sądowego lub też postępowania przygotowawczego. Na tle tych konkretnych, szczególnych norm oraz przy uwzględnianiu wagi ich naruszenia kodeks postępowania karnego przewiduje bezwzględne i względne podwoły odwoławcze (por. wyrok Sądu Najwyższego z 25.01.1971r., OSNKW 1971, z.7-8, poz.117).

W ocenie Sądu podnoszone przez skarżącą ogólne twierdzenia o istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej, w skład której miało wchodzić także Kierownictwo Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu, Kierownictwo Prokuratury Apelacyjnej we Wrocławiu, Kierownictwo Służby Więziennej oraz sędziowie Sądów Rejonowych, Sądu Okręgowego, Sądu Apelacyjnego oraz Sądu Najwyższego, świadczą o jej głębokim rozżaleniu wywołanym faktem nie uwzględniania w wielu postępowaniach jej skarg, zawiadomień, wniosków, pism procesowych oraz środków zaskarżania. Albowiem każde negatywne rozpoznanie pisma M. W. powoduje uznanie przez nią, że osoba rozpoznająca zasadność tego pisma należy do zorganizowanej grupy przestępczej. Brak jest przy tym jakichkolwiek dowodów wskazujących na to, aby licznie wskazane w zażaleniu osoby uczestniczyły w strukturach wzajemnie powiązanych i miały na celu prowadzenie działalności przestępczej.

W ocenie Sądu, wskazane powyżej okoliczności, jak i fakt, że już w zażaleniu M. W. stwierdziła, że także prokurator wydająca zaskarżone postanowienie należy do zorganizowanej grupy przestępczej, powodują, że nie sposób odnosić się do tak abstrakcyjnych i niczym nie uzasadnionych zarzutów, jakie skarżąca podniosła w zażaleniu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd nie uwzględnił zażalenia i zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy.